

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 349/2013-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť B. K., K., Maďarská republika, t. č. vo väzbe L., zastúpeného advokátom JUDr. V. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 16/2013-7830 zo 7. februára 2013 a takto

rozhodol:

Sťažnosť B. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2013 doručená sťažnosť B. K., K., Maďarská republika, t. č. vo väzbe L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Tos 16/2013-7830 zo 7. februára 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, odboru osobitného určenia (ďalej len „generálna prokuratúra“), podal 27. augusta 2012 Okresnému súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) na sťažovateľa obžalobu pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b) a d), ods. 2 písm. c) a ods. 4 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona. Konanie je okresným súdom vedené pod sp. zn. 30 T 52/2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že až *„Dňa 27. 12. 2012, teda až 122. deň od podania obžaloby, som sa v konečnom dôsledku prvýkrát mohol s obžalobou, ktorá bola na mňa podaná dňa 27. 08. 2012, oboznámiť v jazyku, ktorému rozumiem...“*.

Prostredníctvom obhajcu podal 28. decembra 2012 sťažovateľ žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, v ktorej *„poukázal na to, že priebeh konania pred okresným súdom nie je plynulý a možno v ňom vzhliadnuť veľmi významné prieťahy.*

V... žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu som osobitne poukázal na to, že vzniknuté prieťahy nie je možné ospravedlniť, že som maďarským občanom, neovládam slovenský jazyk a z toho plynúcou potrebou prekladu obžaloby, ktorý má necelých 65 strán, do maďarského jazyka...“.

O žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol okresný súd uznesením č. k. 30 T 52/2012-7803 zo 17. januára 2013 tak, že ju zamietol. Sťažovateľ preto 25. januára 2013 podal proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu sťažnosť, v ktorej opätovne poukázal na to, že *„okresný súd nerešpektoval zásadu primeranosti trvania väzby a ani obsah základného práva podľa článku 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, a preto... väzba v žiadnom prípade netrvala nevyhnutný čas tak, ako to predpokladá § 76 ods. 1 Trestného poriadku, keďže viac ako trojmesačná nečinnosť okresného súdu, ktorý*

v dotknutom štádiu konania zodpovedal za časový priebeh konania, nebola a ani nemohla byť ničím ospravedlnená a rehabilitovaná.

Osobitne som poukázal na to, že okresný súd uznesením pribral do konania prekladateľa z maďarského jazyka, ktorému uložil vykonať preklad obžaloby do maďarského jazyka až dňa 15. 10. 2012, teda až 49. deň od podania obžaloby...“.

Krajský súd o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 17. januára 2013 rozhodol uznesením č. k. 5 Tos 16/2013-7830 zo 7. februára 2012 tak, že ju zamietol. Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd vo svojom rozhodnutí „*mojimi argumentmi a dôvodmi proti môjmu ponechaniu vo väzbe, najmä pokiaľ ide o 49 dní od podania obžaloby do pribratia prekladateľa na preklad obžaloby do maďarského jazyka... nijako nevyšporiadal a tieto nechal opomenuté.*

Rovnako, pokiaľ ide o samotné dôvody mojej väzby, krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol žiadne konkrétne dôvody ďalšieho trvania väzby, pričom vlastne iba stroho konštatoval ich ďalšie trvanie; osobitne poukázal na samotnú hrozbu vysokého trestu, ktorú napriek ustálenej judikatúre ústavného súdu... považoval za spôsobilý väzobný dôvod v prípade tzv. útekovej väzby.“.

Sťažovateľ zastáva názor, že „*uznesením Krajského súdu Trnava pod č. k. 5 Tos/16/2013-7830 bolo porušené moje základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...*

Postup krajského súdu, ako aj postup okresného súdu v mojej trestnej veci možno charakterizovať ako porušenie zásady, že väzba v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutný čas...

Pritom postupom okresného súdu bolo moje právo na tlmočníka a prekladateľa (čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 20 Trestného poriadku) a súčasne moje právo byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumiem, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti mne [čl. 6 ods. 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd] celkom nepochybné porušené...

Podľa bohatej a konzistentnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá sa vzťahuje na rýchlosť konania pri rozhodovaní vo veciach obmedzenia osobnej slobody obžalovaných, sú ústavne nekonformné situácie, kedy súdy rozhodovali o žiadostiach obžalovaných približne mesiac a viac; v prípade ústavným súdom vytýkaných lehôt sa teda jednalo o také lehoty, ktoré sa len približujú k tretine už spomenutej, viac ako trojmesačnej nečinnosti okresného súdu v predmetnej trestnej veci.

Celkové porušovanie mojich základných práv a slobôd v mojej trestnej veci dokresľuje aj skutočnosť, že krajský súd sa v odôvodnení uznesenia... č. k. 5 Tos/16/2013-7830 účinne nezaoberal mojimi argumentmi a dôvodmi proti môjmu ponechaniu vo väzbe tak, ako som ich uviedol vo svojej sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Trnava pod č. k. 30 T 52/2012-7803; pritom podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu... orgány rozhodujúce o väzbe sú povinné sa takýmito argumentmi a dôvodmi účinne zaoberať.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu súčasne nemožno žiadnym spôsobom vyvodit', z akého môjho konkrétneho konania, prípadne z akých iných konkrétnych skutočností vyplýva existencia väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného poriadku.

Na základe týchto skutočností mám za to, že krajský súd nerešpektoval zásadu primeranosti trvania väzby a ani obsah základného práva podľa článku 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a preto moja väzba v čase rozhodovania krajského súdu v žiadnom prípade netrvala nevyhnutný čas tak, ako to predpokladá § 76 ods. 1 Trestného poriadku, keďže viac ako trojmesačná úplná nečinnosť okresného súdu, ako aj rozhodovanie o mojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu v trvaní 41 dní, nie sú a ani nemôžu byť ničím ospravedlnené a rehabilitované.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že sťažovateľovo „základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť

podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo uznesením Krajského súdu Trnava pod č. k. 5 Tos/16/2013-7830 porušené,

uznesenie Krajského súdu Trnava pod č. k. 5 Tos/16/2013-7830 zruší a vráti mu vec na ďalšie konanie, a napokon

zaviaže Krajský súd Trnava uhradiť mi na účet môjho právneho zástupcu, K., s. r. o., trovy konania v sume 331,13 eur s DPH, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

V prvom rade je potrebné podotknúť, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v danom prípade navyše zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv (čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru) iba v súvislosti s tým rozhodnutím (uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tos 16/2013 zo 7. februára 2013), ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv v súvislosti s inými rozhodnutiami alebo postupmi (postup a rozhodnutia okresného súdu), ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné

považovať iba za súčasť jeho argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd za predmet sťažnosti považoval namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 5 Tos 16/2013-7830 zo 7. februára 2013.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich práv v niekoľkých rovinách. Namieta jednak (1) rýchlость konania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 28. decembra 2012, ďalej namieta (2) nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia o jeho ponechaní vo väzbe a napokon (3) nezohľadnenie priesťahov v trestnom konaní najmä v súvislosti s prekladom obžaloby do jeho materinského jazyka, a to všetko vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu č. k. 5 Tos 16/2013-7830 zo 7. februára 2013.

1. V súvislosti s urýchlenosťou konania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, resp. v tomto prípade s rýchlостью konania o sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby ústavný súd poznamenáva, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a v čl. 5 ods. 4 dohovoru

týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (obdobne nález III. ÚS 7/00).

Ústavne akceptovateľné v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je držanie osoby vo väzbe z dôvodov a na čas ustanovený zákonom, ako aj také zaobchádzanie s ňou, ktoré zodpovedá zákonu, to znamená Trestnému poriadku. Požiadavku neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby ustanovuje výslovne § 79 ods. 3 Trestného poriadku, v ktorom sa uvádza, že o takej žiadosti sa musí rozhodnúť bez meškania.

Ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 7/00, v ktorom sa zaoberal požiadavkou urýchlenu rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru, okrem iného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenu posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (obdobne pozri aj I. ÚS 18/03).

Požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru teda nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlenu“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55).

Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. novembra 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. decembra 2000, § 33 – § 36, mutatis mutandis I. ÚS 18/03).

Ústavný súd zisťoval priebeh konania o žiadosti sťažovateľa z 28. decembra 2012 o jeho prepustenie z väzby na slobodu, avšak iba vo vzťahu ku konaniu krajského súdu, a to z dôvodu, že postup okresného súdu sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nežiadal preskúmať (pozri petit sťažnosti).

Podľa zistenia ústavného súdu po podaní sťažnosti sťažovateľom (prostredníctvom obhajcu) 25. januára 2013 okresný súd predkladal súdny spis krajskému súdu 31. januára 2013. O sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 Tos 16/2013-7830 zo 7. februára 2013 a súdny spis bol krajským súdom vrátený okresnému súdu 11. februára 2013.

Z uvedeného prehľadu vyplýva, že krajský súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol po 7 dňoch od doručenia mu súdneho spisu okresným súdom a 11. deň krajský súd doručil súdny spis späť okresnému súdu.

Doba, počas ktorej krajský súd disponoval vecou sťažovateľa, teda predstavuje 11 dní, čo je doba, ktorú ústavný súd v konkrétnych okolnostiach daného prípadu považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú, t. j. za takú, ktorá zodpovedá požiadavke neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o zákonnosti väzby tak, ako to má na mysli čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. Pokiaľ ide o námietku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia o ponechaní sťažovateľa vo väzbe, ústavný súd uvádza:

Keďže čl. 17 ods. 2 ústavy odkazuje na zákon, pri posudzovaní jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom verejnej moci, v dôsledku čoho závažné porušenie zákonnosti súčasne znamená aj porušenie ústavnosti (m. m. III. ÚS 48/00). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je preto integrálnou súčasťou ústavou zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Ústavný súd konštatuje, že z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj pri rozhodnutiach týkajúcich sa ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná skutkovými okolnosťami, ktoré by vo svojej podstate mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S týmto východiskom úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť o väzbe na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy. Účelom záruk vyplývajúcich z čl. 5 ods. 4 dohovoru je zabezpečiť osobám zatknutým alebo inak pozbaveným osobnej slobody právo iniciovať konanie, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti opatrenia, ktorým boli pozbavené osobnej slobody.

Z judikatúry ESĽP vyplýva, že konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí mať charakter súdneho konania, ktoré okrem inštitucionálnych záruk nezávislosti a nestrannosti orgánu rozhodujúceho vo veci musí poskytovať garancie procesnej povahy primerané povahe pozbavenia osobnej slobody dotknutej osoby v konkrétnom prípade (napr. rozsudok vo veci Assenov a iní c. Bulharsko z 28. októbra 1998, rozsudok vo veci Wloch c. Poľsko z 19. októbra 2000).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov

viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Uvedené sa vzťahuje na všetky typy konaní pred všeobecnými súdmi vrátane konania o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). V nadväznosti na uvedené právne názory (vyplývajúce z doterajšej judikatúry ústavného súdu a ESĽP) ústavný súd považoval za potrebné opäť zdôrazniť, že predmetom konania pred krajským súdom bolo rozhodovanie o sťažnosti proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

Krajský súd napadnutým uznesením č. k. 5 Tos 16/2013-7830 zo 7. februára 2013 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 30 T 52/2012 zo 17. januára 2013, ktorým prvostupňový súd žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol:

„Krajský súd sa v plnej miere stotožňuje so záverom súdu I. stupňa v tom smere, že u obžalovaného aj v štádiu konania pred súdom naďalej trvajú dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku.

Skutočnosť, že obžalovaný B. K. nie je štátnym príslušníkom Slovenskej republiky, nemá v Slovenskej republike trvalý pobyt, v súvislosti s charakterom a rozsahom trestnej činnosti a s prihliadnutím na tú skutočnosť, že v prípade uznania viny mu hrozí za spáchanie obzvlášť závažného zločinu trest odňatia slobody na 20 až 25 rokov, alebo trest

odňatia slobody na doživotie, sú aj podľa názoru krajského súdu konkrétnymi skutočnosťami pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por.

Rovnako charakter trestnej činnosti v spojení so zistenými skutočnosťami, ktoré vyplývajú z výpovede chráneného svedka, sú tiež konkrétnymi skutočnosťami pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Dôvody v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa podľa názoru krajského súdu viažu v súvislosti so zistenými konkrétnymi skutočnosťami aj k osobe samotného obžalovaného a nielen ku charakteru trestnej činnosti. Charakteristika osoby obžalovaného, že je štátnym príslušníkom Maďarska, že v registri trestov Maďarska má záznam, že na území Slovenskej republiky nemá trvalý ani prechodný pobyt, v spojení s rozsahom žalovanej trestnej činnosti, je práve tou konkrétnou skutočnosťou, ktorá odôvodňuje väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.“

Z citovanej časti napadnutého rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že druhostupňový súd poukázal na okolnosti rozhodné pre konštatovanie, že väzobné dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku u sťažovateľa pretrvávajú, čo v konečnom dôsledku viedlo k zamietnutiu jeho sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Krajský súd uviedol konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňovali ponechanie sťažovateľa vo väzbe. Poukázal na to, že sťažovateľ nemá trvalý ani prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, nie je občanom Slovenskej republiky, poukázal na charakter a rozsah páchanej trestnej činnosti, zo spáchania ktorej je sťažovateľ podozrivý, a to v spojení s výškou trestu, ktorého uloženie sťažovateľovi hrozí. Rovnako poukázal na zistenie relevantných skutočností z výpovede chránenej svedkyne, ako aj na záznam v registri trestov sťažovateľa.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní prihliadol aj na skutočnosti, ako bolo o väzbe sťažovateľa rozhodované v predošlých konaniach týkajúcich sa jeho osobnej slobody, a o ktoré rozhodnutia oprel aj svoje závery.

Z rozhodnutia krajského súdu nemožno vyvodiť, že by sa nevysporiadal s právne relevantnými argumentmi dôležitými pre jeho rozhodovanie o ďalšom trvaní väzby

sťažovateľa, pričom podľa názoru ústavného súdu sú právne závery krajského súdu z ústavného hľadiska primeraným spôsobom odôvodnené, a preto akceptovateľné a udržateľné. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska svojho odôvodnenia korešponduje aj judikatúre ESĽP, v zmysle ktorej právo na spravodlivý proces (vrátane konania o obmedzenie osobnej slobody) zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Pretože krajský súd dostatočným spôsobom odôvodnil sťažnosťou napadnuté rozhodnutie, a teda toto nemožno považovať ani za nedostatočne odôvodnené alebo ani za arbitrárne, ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi označeným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu, resp. práva na slobodu a bezpečnosť, čo je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

3. Napokon sťažovateľ namieta, že krajský súd pri svojom rozhodovaní o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 17. januára 2013 nezohľadnil, že v samotnom trestnom konaní dochádza zo strany okresného súdu k nečinnosti.

Ústavný súd uznáva, že všeobecný súd rozhodujúci o vine a treste väzobne stíhanej osoby obvinenej z trestného činu musí konať s nevyhnutnou osobitnou starostlivosťou a s adekvátnym úsilím túto väzobnú vec ukončiť v primeranej lehote. Svedčí o tom rovnako judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu v súvislosti s namietaným porušením čl. 5 ods. 3 dohovoru (napr. *Mileta Savič c. Slovenská republika – Správa Komisie* z 20. mája 1998 týkajúca sa sťažnosti č. 28409/95, *Cevizovic c. Nemecko*, rozhodnutie z 29. júla 2004 týkajúce sa sťažnosti č. 49746/99, *Debboub alias Husseini Ali c. Francúzsko*, rozhodnutie z 9. novembra 1999, a ďalšie). Sťažovateľ síce porušenie práva zaručeného v čl. 5 ods. 3 dohovoru nenamietal, avšak vzhľadom na námietku porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý vyžaduje,

aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné, pritom zákon, t. j. Trestný poriadok, ustanovuje povinnosť vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene s tým, že väzba v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutný čas (§ 2 ods. 6 a § 76 ods. 1 Trestného poriadku), sa ústavný súd zaoberal aj touto otázkou vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu zo 7. februára 2013.

Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zamerail predovšetkým na posúdenie urýchllosti rozhodnutia prvostupňového súdu o väzbe, k čomu uviedol:

„Súd I. stupňa rozhodol o väzbe obžalovaného v zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého ak je obžalovaný vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene, ak to okolnosti prípadu umožňujú tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1 Tr. por., § 241, § 244, alebo § 331 ods. 1 Tr. por., najneskôr však tak, aby postupom podľa § 76 ods. 3, ods. 4 Tr. por. došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá bola základnou alebo predĺženou lehoty väzby v prípravnom konaní.

Pre rozhodnutie súdu I. stupňa boli lehoty v zmysle ustanovenia § 76 ods. 2, § 76 ods. 4, a § 76 ods. 5 Tr. por. dodržané.

Podľa názoru krajského súdu aj o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 28. 12. 2012 o ktorej bolo rozhodnuté dňa 17. 1. 2013 bolo rozhodnuté v primeranej dobe s poukazom na rozsah predmetného trestného spisu, potrebu vykonávania ďalších úkonov ako aj zaťaženosť každého sudcu v iných trestných veciach.“

Je teda pravdou, že druhostupňový súd sa otázkou nečinnosti okresného súdu v konaní vo veci samej (o vine a treste) dostatočne nezaoberal. Urobil tak iba okresný súd v rámci odôvodnenia svojho uznesenia č. k. 30 T 52/2012-7803 zo 17. januára 2013. Ústavný súd však už v minulosti uviedol (I. ÚS 207/07, III. ÚS 228/06, I. ÚS 320/2012), že pri poskytovaní ochrany prípadnému porušeniu základného práva (konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) ústavný súd prihliada aj na správnosť výroku napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu, t. j. na jeho procesuálne vecnú správnosť. Až preukázaním nedostatku správnosti výroku napadnutého rozhodnutia by mohlo hypoteticky dôjsť k sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva, resp. vady spočívajúcej v nedostatku dôvodov uznesenia. Iba v takomto prípade by mohla totiž táto vada

nadobudnúť potrebnú ústavnoprávnu intenzitu. Z uvedeného vyplýva aj opačný záver, t. j. pokiaľ bolo namietané uznesenie krajského súdu správne (z hľadiska jeho výroku), potom nemohlo nastať ďalšie sťažovateľom namietané porušenie jeho práva, resp. vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (a pri inak správnom rozhodnutí) nemusí disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou zisteného porušenia. Aplikácia uvedenej judikatúry ústavného súdu prichádza do úvahy aj v tomto prípade.

Ústavný súd pre účely získania rozhodných poznatkov nahliadol do súdneho spisu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 30 T 52/2012 a z jeho relevantnej časti zistil, že po podaní obžaloby 27. augusta 2012 generálnou prokuratúrou okresný súd 4. septembra 2012 nariadil neverejné zasadnutie na 10. september 2012, na ktorom za prítomnosti sťažovateľa, jeho obhajkyne, prokurátora generálnej prokuratúry a tlmočníka rozhodol podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku o ďalšom ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ priamo na neverejnom zasadnutí sťažnosť. (Na označenom neverejnom zasadnutí bola sťažovateľovi a jeho obhajkyňi krátkou cestou doručená obžaloba.)

Okresný súd už 12. septembra 2012 predložil krajskému súdu súdny spis na rozhodnutie o opravnom prostriedku sťažovateľa. Krajský súd 17. septembra 2012 nariadil neverejné zasadnutie na 25. september 2012, na ktorom uznesením č. k. 3 Tos 138/2012-7651 sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. K vráteniu spisu okresnému súdu došlo 10. októbra 2012.

V čase rozhodovania krajského súdu okresný súd 19. a 20. septembra 2012 schvaľoval návštevu sťažovateľa vo väzbe.

Dňa 11. októbra 2012 okresný súd doručoval uznesenie krajského súdu z 25. septembra 2012 stranám trestného konania. Zároveň upovedomil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o vzatí sťažovateľa – cudzinca – do väzby a o podaní obžaloby na neho, toto upovedomenie zaslal Veľvyslanectvu Maďarskej republiky v Bratislave.

Okresný súd opatrením č. k. 30 T 52/2012-7671 z 15. októbra 2012 pribral do konania prekladateľa (neskôr aj ako tlmočníka) z jazyka maďarského PhDr. Š. H. (ďalej len

„prekladateľ“ alebo „tlmočník“) na vykonanie prekladu obžaloby z 27. augusta 2012 a ďalších listinných dokumentov (medzi ktorými boli aj dve rozhodnutia) v lehote 5 dní od doručenia tohto opatrenia, ktoré bolo prekladateľovi doručené 17. októbra 2012.

Ďalšími opatreniami č. k. 30 T 52/2012-7675 z 19. októbra 2012, č. k. 30 T 52/2012-7678 z 24. októbra 2012 a č. k. 30 T 52/2012-7681 z 30. októbra 2012 okresný súd uložil prekladateľovi úradne preložiť listové zásielky adresované sťažovateľovi alebo ním odosielané, a to z 11., 12. a 22. októbra 2012.

JUDr. V. B. (ďalej len „obhajca“) 30. októbra 2012 telefaxom a 31. októbra 2012 predložením originálov v mene sťažovateľa oznámil okresnému súdu prevzatie jeho obhajoby (predložil plnú moc) a zároveň požiadal o vyhotovenie fotokópie trestného spisu.

Okresný súd 6. novembra 2012 zaslal zvolenému obhajcovi obžalobu generálnej prokuratúry a informoval ho o rozsahu trestného spisu a cene za vyhotovenie kópie jednej strany, zároveň nariadil predložiť trestný spis informačnému centru okresného súdu so žiadosťou o vyhotovenie jeho fotokópie s tým, aby kontaktovali obhajcu sťažovateľa na účel dohodnutia rozsahu vyhotovenia kópie spisu, spôsobu zaplatenia a prevzatia tejto kópie trestného spisu. Túto žiadosť informačné centrum prevzalo 7. novembra 2012.

Okresný súd uznesením č. k. 30 T 52/2012-7701 z 8. novembra 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. novembra 2012, určil odmenu prekladateľovi za preklad písomných dokumentov – listinných zásielok, tak ako ju prekladateľ vyčíslil v podaní doručenom 30. októbra 2012.

Tajomníčka informačného centra okresného súdu 8. novembra 2012 zaslala e-mail kancelárii obhajcu sťažovateľa, v ktorom ho informovala, že *„Kompletný spis obsahuje viac ako 8000 strán, vecné náklady na fotokópie by predstavovali sumu približne 1000,- € (celková výška nákladov závisí od počtu obojstranných kópií). Vzhľadom na to, že ide o mimoriadne veľký počet fotokópií, čo je v trestných spisoch časovo náročné, lehota na vyhotovenie kópie kompletného spisu je do 31. 12. 2012. Ak súhlasíte s týmito podmienkami, zašlite prosím obratom záväznú objednávku.“*

Okresný súd uznesením č. k. 30 T 52/2012-7724 zo 16. novembra 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 27. novembra 2012, rozhodol o určení odmeny prekladateľovi na základe vyúčtovania doručeného 13. novembra 2012 za preklad rozhodnutí všeobecných súdov.

Ďalšími opatreniami č. k. 30 T 52/2012-7726 zo 16. novembra 2012, č. k. 30 T 52/2012-7745 z 3. decembra 2012 a č. k. 30 T 52/2012-7759 z 18. decembra 2012 okresný súd uložil prekladateľovi vykonať úradný preklad listinných zásielok adresovaných sťažovateľovi alebo odoslaných sťažovateľom, a to z 5. a 25. novembra 2012 a 5. decembra 2012.

Na základe vyúčtovaní prekladateľských úkonov doručených okresnému súdu 28. novembra 2012, 17. decembra 2012 a 31. decembra 2012 okresný súd uzneseniami č. k. 30 T 52/2012-7740 z 3. decembra 2012, č. k. 30 T 52/2012-7757 z 18. decembra 2012 a č. k. 30 T 52/2012-7789 z 8. januára 2012 rozhodol o určení odmeny prekladateľovi za preklad písomných dokumentov – listových zásielok.

Pôvodná, okresným súdom ustanovená obhajkyňa sťažovateľa (JUDr. A. K.) 3. decembra 2012 predložila návrh na vykonanie dôkazov.

Prekladateľ 11. decembra 2012 doručil okresnému súdu preklad obžaloby do jazyka maďarského spolu s vyúčtovaním a ospravedlnením za nedodržanie určenej lehoty na preklad obžaloby z dôvodu značnej náročnosti prekladu a jeho pracovným zaťažením.

Okresný súd následne preklad obžaloby 20. decembra 2012 doručoval sťažovateľovi s výzvou na predloženie dôkazov a nariadil hlavné pojednávanie na 31. január 2013. Sťažovateľ preklad obžaloby prevzal 27. decembra 2012.

Dňa 28. decembra 2012 sťažovateľ (prostredníctvom zvoleného obhajcu) telefaxom a 3. januára 2013 predložením originálu podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú odôvodnil aj trojmesačnou úplnou nečinnosťou okresného súdu vo veci samej.

Okresný súd 7. januára 2013 nariadil neverejné zasadnutie na 14. január 2013, aby rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. O termíne neverejného zasadnutia 8. januára 2013 upovedomil tlmočníka o požiadal ho o oznámenie, či sa bude môcť dostaviť na výsluch sťažovateľa. Rovnako tak okresný súd o termíne neverejného zasadnutia informoval obhajcu sťažovateľa a generálnu prokuratúru. Všetkých uvedených, ako aj sťažovateľa písomne predvolal a požiadal Ústav na výkon väzby L. o predvedenie a eskortovanie sťažovateľa na neverejné zasadnutie.

Okresný súd uznesením č. k. 30 T 52/2012-7786 z 8. januára 2013 rozhodol o určení odmeny prekladateľovi za preklad obžaloby.

Zvolený obhajca sťažovateľa 11. januára 2013 oznámil, že v období od 28. februára 2013 do 12. marca 2013 bude služobne v zahraničí.

V deň neverejného zasadnutia, t. j. 14. januára 2013, tlmočník oznámil, že sa na neverejné zasadnutie nevie dostaviť z dôvodu snehovej kalamity (neprejazdná cesta). Na toto zasadnutie sa nedostavil ani obhajca sťažovateľa. Neúčast' tlmočníka na neverejnom zasadnutí bola napokon dôvodom, pre ktorý okresný súd neverejné zasadnutie odročil na 17. január 2013.

Zvolený obhajca sťažovateľa 16. januára 2013 oznámil, že sa neverejného zasadnutia nemôže zúčastniť, preto svoju neprítomnosť ospravedlnil. Okresný súd 17. januára 2013 vykonal neverejné zasadnutie v neprítomnosti obhajcu sťažovateľa. Po vyjadrení sťažovateľa a generálnej prokuratúry okresný súd uznesením č. k. 30 T 52/2012-7803 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

Dňa 22. januára 2013 obhajca sťažovateľa nahliadol do trestného spisu a požiadal o vyhotovenie fotokópií zo spisu, ktoré mu boli odovzdané 25. januára 2013.

Keďže sťažovateľ mal v konaní zvoleného obhajcu, okresný súd opatrením č. k. 30 T 52/2012-7814 z 29. januára 2013 zrušil ustanovenie jeho pôvodnej obhajkyne JUDr. A. K., ktorá mu bola ustanovená opatrením z 2. marca 2012.

Proti uzneseniu okresného súdu zo 17. januára 2013 podal sťažovateľ 30. januára 2013 prostredníctvom obhajcu sťažnosť, ktorú taktiež odôvodnil aj nečinnosťou okresného súdu v trestnom konaní.

Okresný súd 31. januára 2013 vykonal hlavné pojednávanie. Po výpovedi sťažovateľa a zodpovedaní otázok generálnej prokuratúry, obhajcu a sudcu okresného súdu sťažovateľom a po vyjadrení obhajcu bolo hlavné pojednávanie odročené na 14. marec 2013 na účel predvolania svedkov. Ešte v ten deň okresný súd predložil trestný spis krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

Krajský súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol na neverejnom zasadnutí uznesením sp. zn. 5 Tos 16/2013 zo 7. februára 2013 tak, že ju zamietol a hneď 8. februára vrátil trestný spis okresnému súdu na ďalšie konanie.

Z uvedeného prehľadu v trestnej veci vykonaných úkonov je zrejmé, že námietku sťažovateľa o úplnej trojmesačnej nečinnosti okresného súdu vo veci samej od 27. augusta 2012 (podanie obžaloby) do 28. decembra 2012, resp. 3. januára 2013 (keď sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu odôvodňujúc ju nečinnosťou okresného súdu) nemožno akceptovať. Po podaní obžaloby okresný súd v rámci trestného stíhania prioritne riešil otázku osobnej slobody sťažovateľa (rozhodnutie o väzbe po podaní obžaloby) tak, ako mu to prikazoval zákon – Trestný poriadok. Po vrátení súdneho spisu z druhostupňového súdu, ktorý rozhodoval o opravnom prostriedku sťažovateľa proti jeho ponechaniu vo väzbe, okresný súd v krátkom čase uložil prekladateľovi preložiť obžalobu do jazyka, ktorému sťažovateľ rozumie. Následne dochádzalo k prekladom viacerých dokumentov do maďarského jazyka, s čím súviseli ďalšie úkony (pribratie prekladateľa, rozhodnutie o jeho odmene). Taktiež bola riešená otázka vyhotovenia fotokópie trestného spisu. Rovnako na zvolenie si obhajcu sťažovateľom okresný súd reagoval vykonaním úkonov s tým súvisiacich. Aj keď by sa mohlo zdať, že niektoré úkony okresného súdu priamo nesmerovali k rozhodnutiu o vine a treste sťažovateľa, nemožno tieto absolútne izolovať od podstaty trestného konania. Aj vykonanie týchto úkonov si vyžaduje od súdu ako takého náležitú pozornosť a určitý časový priestor, pretože bez ich vykonania by len ťažko bolo možné v konaní pokračovať ústavne súladným spôsobom.

Z uvedeného možno vyvodiť záver, že sťažovateľove námietky o „viac ako trojmesačnej úplnej nečinnosti“ okresného súdu vo veci po podaní obžaloby sa nezakladajú na pravde, preto nemohlo dôjsť ani k zásahu do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu, resp. jeho práva na slobodu a bezpečnosť. A hoci krajský súd *expresis verbis* vo svojom rozhodnutí túto skutočnosť priamo nekonštatoval, v konečnom dôsledku svojím rozhodnutím takisto do označených práv sťažovateľa nezasiahol. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá a rozhodovanie o ďalších požiadavkách sťažovateľa je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody (pozri

čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo, bolo bez právneho významu sa týmito požiadavkami zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2013